

Кола-та, дѣто возеше грабнаты-тѣ, Петровж-тж згоденицж и Васильовж-тж булкж, е вечь прѣдъ тѣхны-тѣ очи! Петръ растреперанъ не можеше веке да търпи да бжде толкосъ близко до милж-тж си згоденицж, коя-то затулена отъ очи му, не може да види лице-то ѝ, да бжде толкосъ близко до неж и да ѝ оставя още въ злодѣйскы ржцѣ! Черно Татарче — заклѣтъ неговъ врагъ и убійца, още повече подигаше негово-то сърдце, като го глѣдаше да върви гордо до кола-та и на времени да поглѣдва вжтрѣ усмихнато. Расхвъркано-то Петрово сърдце! раздираше се сега на късове и, ако не бѣше го спиралъ Василь, черна Татарчева глава отколѣ бы паднала долу, и станало бы що станало.

—Потърпи Петре, думаше Василь, —като го утѣшаваше. Тѣ сж вечь въ наши-тѣ ржцѣ; дѣто и да е, ные ще ги отиѣмемъ; почакай да видимъ що ще да направжтъ Желлови..

—О! бате Василе! Отъ трима-четырма голы Татары и отъ едно никакво Татарче да ся уплашимъ ли сега и да чакаме за понататъкъ? О, не байно! Пусни мя азъ самъ щж излезнж на срѣщж имъ; азъ не могж вечь да търпж, сърдце треperi и... Я, поглѣдни кола-та ся спрѣхж... кои! Станка?... тя ли е? тя, тя!... мила-та ми въ чернж дрыпава чергж облѣчена... Сирота не смѣе да поглѣдне на горѣ... тя блѣдна, прѣжълтяла като восъкъ... ето ѝ... о! остави